

DOLGOK SÚLYA

Vörös Istvánnak

A dolgok súlyában kezdek újra hinni
A földre perdülő egyforintos
óriás malomkő, átszakítja
a betonfödémét, s a földszinten
a padlóba ferdén beleáll
A papírlapok krómozott fémlemezek,
élük metsz, ha az asztalra ledobok
egy paksamétát, a fából recsegve
szilánkokat hasítanak
A hirtelen felgyújtott lámpa fénykévéje
a tárgyakra iszonyú súllyal rászakad,
tör-zúz, lesöpri a polcokat
Gyémánt fűrőfej a csapvíz sugara,
a mosdókagylót átüti, a földkérgen át
magmaig hatol, csikorog hűvösen
Az ablakon megülő légyiszkok csöppjei
iszonyú erővel mélyülő lyukakat
alagutakat fúrnak üvegbe, végtelenbe
a fekete ég vaskobakja is belyukad
perforált anyagán átdöfköd a mögötti fény
látni a Tejutat

Ferencz Győző

ESSZÉ EGY EMBERRŐL: IMITÁCIÓ

A nyolcvanéves Ruttkay Kálmánnak

*„That we can judge only with regard to
our own system, being ignorant of the
relations of systems and things.”*

(Alexander Pope: AN ESSAY ON MAN,
EPISTLE I, ARGUMENT)

I. Mint aki addig köszörüli torkát
Zavarában (s hiába bátorítják
– Gyerünk már! – baráti tekintetek),
Hogy mire szólna, hangja bent reked,

Már nem játék, hogy grízesen harákol,
 Hát tósztt helyett húz egyet poharából,
 S bár leülne, még áll egy darabig,
 De mindegy is, hogy szólt-e valamit:
 Így húzom-halasztom, hogy belefogjak,
 Egy versbe? levélbe? Valami jobbat
 Akartam, nem csak alkalomhoz illőt.
 Én várnék még, de az alkalom eljött.

II. Nem tagadom hát, vonakodva kezdem.
 Tudom, hogy úgysis befejezhetetlen
 – S nemcsak ilyen szűk keretek között –,
 Amit most elmondani készülök,
 Hisz nem világítja meg ismerős fény,
 Hogy hol húzódik az a keskeny ösvény,
 Amely a kötött mondatszerkezet
 S formátlan érzés határán vezet.

III. De erre talán nem is vagy kíváncsi,
 Ha nem tudom rendesen megcsinálni
 (Bár kell hozzá ízlés, érzés meg ész,
 Fogalmazás kérdése az egész),
 Nem ez a megfelelő pillanat,
 Hogy útmutatásért zaklassalak.

IV. Persze még ilyenkor is azt teszem,
 Amikor nem is kérdezlek, hiszen
 Mércét adtál, sőt, te lettél a mérce,
 Ezért – bár tudni vélem, az efféle
 Mondatokat miként értékeled –,
 A műfaji szabályok, melyeket
 Tőled tanultam, érvényben maradnak
 Akkor is, ha a vers tárgya magad vagy.
 Részemről hát indokoltnak tekintem,
 Hogy semmi nem köt dicséreteimben.

V. Amikor belépsz, fél évszázada,
 Egy kietlen egyetemi szoba
 Falai közt sugárzó sejtelem,
 A testet öltött szellem van jelen.
 Nem írható le optikailag,
 Aligha fejti meg alakodat;
 De ha megülnek a hétköznapiak
 Vagy önmagannak is túl sok vagyok,
 A bezáruló tudat peremén
 Váratlanul fellobban az a fény.
 Bizony, a puszta gondolat, hogy itt
 Jársz-kelsz a városban, gyakran segít.

VI. Ilyesmit nem könnyen ír le az ember
– Olvasni sem kisebb önfegyelem kell –,
De ne hidd, hogy csak úgy, egyszerre feltör,
Rég keresem, hogyan beszéljek erről,
Csak félek, ha falsul fogalmazok,
Akaratlan is rád üt valahogy.
Hát végül inkább eddig halogattam,
Pedig nem a vers: tárgya halhatatlan.

2002